

Trøndelagskysten rammet av en gruffull ulykke. – Ulykken var et kall til å vende om, sier Elsa Gåsvær Berre idag. FOTO: DAG RUNE LID

er et tap, er for dem en vinning

la ned kranser.

Plutselig blir alt stille. Hanna reiste seg og trengte seg opp mot koret. Det gikk som et sukk gjennom kirken. Alle kjente Hanna. Hun hadde spilt kirkeorgelet i Garstad, og lyshårede Torstein bladde i notene for henne. Vi ungguttene sendte dem nok ofte beundrende blikk fra galleriet ...

Alle visste hva hun hadde opplevd de siste dagene – og mange fryktet for at hun ikke ville makte påkjennningene.

Hundre øyepar fulgte henne skritt for skritt. Så stod hun i koret, ung og mørk, sindig og klartenkt. Klar og sterk bar den litt skjelvende røsten ordene utover kirken – like til gang og galleri.

– Jeg må også i folkets nærvær få bære fram en takk til dem som gikk fra oss, sa hun. Takk til Torstein og veslegut-

ten vår, Harald. Vi var så lykkelige sammen, og så livet langt framover. Så ble det bare så kort tid vi fikk være i lag. Gud hadde tenkt det annerledes. Men det som for oss er tap er for dem en vinning. Når har jeg håp om å få møte dem igjen der oppe ...

Ordene dirret i sørgende sinn. Dette åpnet kjærlighetens og hverdagens språk tok folk om hjertene. Og mange gråt.

– Jeg vil også takke de andre, fortsatte hun, våre nære og kjære. De var alltid så gode med oss, alltid så hjelpsomme, snille. Jeg fikk snakke med dem i dødens stund – da var det bare en ting de tenkte på: De ropte til Gud om å bli frelst for evig. Og selv har jeg fått oppleve hans mektige nærvær. Ingen er som Gud.

Tårene strirant, men rolig

ble hun stående, og røsten var fremdeles dirrende klar:

– Hva ville de som vi sørger over ha sagt til dere all i dag – om de kunne? spurte hun. Deres hilsen var at dere og må vende om til Gud. De var løst fra livet og synden, og ville gjerne dø. Det eneste vi kan si hverandre her er dette: Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær...

Disse vitnesbyrdets ord sank i sinnene – og ingen holdt tårene tilbake.

Dempet tok orglet i med sine sørgetoner... DAGEN

Bitterheten slapp taket

På nytt har vi snakket med Hanna om dette. Villig tenker hun tilbake, og svarer på våre spørsmål.

– Hvordan var reaksjonen da første sjokket dempet seg?

– Først ble jeg hard og bitter. Jeg kjente hatet ta meg. Hat mot krigen. Hat mot tyskerne og deres krigsmateriell, hat over urimelig skjebne ...

– Hvordan vant du over hatet?

– Jeg tror det var under begravelsen på Valøy kirkegård av de fira skolebarner fra som omkom. Vi stod ved gravkanten og sang:

*«Å, tenk når eg gang samles skal
de frelstes menighet
av alle folkeslekters tall
i himmelens herlighet.»*

– En tysk offiser kom opp ved siden av meg, tok lua i hendene og sang med mens tårene trillet fra øynene hans. Da ble jeg endelig løst fra hatet. Da så jeg: For Gud er alle like. Også dem jeg ville hate, var elsket av ham. Også for dem var veien åpen...

– Og så kom jeg til å tenke på at snart er vi alle like i det å bli kalt fram for Guds domsstol, sier hun stille.» DAGEN